

ikke bestå nogen betalingsforpligtelse for medlemslandene; i særdeleshed kunne generalforsamlingen ikke påligne medlemslandene operationsudgifterne under art. 17, da denne bestemmelse kun angik organisations sædvanlige administrative udgifter. Ved at oprette særlige konti for udgifterne for de to fredsbevarende styrker skulle generalforsamlingen da også have indrømmet, at disse udgifter er ekstraordinære og forskellige fra de i art. 17 nævnte udgifter. I øvrigt burde udgifter ved fredsbevarende foranstaltninger efter østblokkens opfattelse principielt bæres af de for aggressionen ansvarlige stater.

Frankrig er enig i, at der kun kan pålægges medlemslandene en betalingsforpligtelse for udgifter til fredsbevarende tvangsforanstaltninger iværksat af Sikkerhedsrådet med bindende virkning for medlemmerne under kap. VII. Generalforsamlingens — og Sikkerhedsrådets — rekommandationer kan ikke medføre finansielle forpligtelser for de stater, der ikke har stemt for disse; i modsat fald ville generalforsamlingen ubegrænset kunne udvide sin politiske kompetence ved at inkorporere finansielle bestemmelser i alle sine resolutioner.

Frankrig har stemt for finansieringen af UNEF i de første år, men siden 1961 af principielle grunde afstået ved alle afstemninger herom; ikke desto mindre yder landet frivillige bidrag til UNEF. Frankrig har enten afstået eller stemt imod finansieringsresolutionerne vedrørende ONUC og har ikke bidraget til denne operation.

Bortset fra Frankrig er det *vestlige* synspunkt, at udgifterne til fredsbevarende styrker henhører under organisationens udgifter i art. 17's forstand og følgelig påhviler alle medlemsstater, idet der består et kollektivt ansvar for medlemslandene til at opretholde fred og sikkerhed. Ifølge art. 17 tilkommer det alene generalforsamlingen at påligne medlemsstaterne de nævnte udgifter.

En del stater, navnlig blandt udviklingslandene, vedgår, at fredens opretholdelse utvivlsomt vedrører alle FNs medlemmer, men de omfattende udgifter i forbindelse med fredsbevarende foranstaltninger bør ikke dækkes af medlemslandene i henhold til den sædvanlige bidragsskala, da der bør tages særlige hensyn til landenes større eller

ringere betalingsevne og til de permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet, der har særlige rettigheder og forpligtelser, for så vidt angår håndhævelsen af freden. Herudover er det påpeget, at det — uanset sagens juridiske side — er urealistisk at tro, at medlemsstater, der har modsat sig en fredsbevarende foranstaltning, vil bidrage eller godkende en forpligtelse til at bidrage finansielt til dens gennemførelse.

10. På grund af meningsforskellene vedrørende metoderne for finansiering af FNs fredsbevarende foranstaltninger nedsatte 15. generalforsamling i april 1961 et udvalg på 15 medlemmer, der skulle undersøge disse metoder, herunder anvendelsen af en særlig bidragsskala for udgifter til opretholdelse af fred og sikkerhed. 15-magts udvalget skulle aflægge beretning til 16. samling, men det lykkedes ikke udvalget at opstille almindelige retningslinier for finansieringen af de fredsbevarende operationer. I stedet tilrådede et flertal af udvalget, at Den internationale Domstol fik lejlighed til at udtale sig om lovligheden af den hidtil fulgte praksis, idet en autoritativ juridisk vejledning muligvis ville lette opnåelsen af et kompromis. Dette tilsluttede 16. samling sig i efteråret 1961 med en anmodning om et responsum fra domstolen om, hvorvidt udgifterne til de fredsbevarende foranstaltninger måtte anses for at være „udgifter for organisationen i henhold til pagtens art. 17, stk. 2“.

11. Den internationale Domstols udtalelse, der blev afgivet den 20. juli 1962 med 9 stemmer mod 5, kan kort resumeres således:

Domstolen har ikke fundet noget grundlag for, at pagtens art. 17, som det er blevet hævdet fra forskellig side, skulle forstås som alene tagende sigte på FNs „administrative budget“ (i modsætning til udgifter til fredsbevarende foranstaltninger), og der findes ej heller at være grundlag for at bestride lovligheden af den hidtidige praksis, hvorefter alle FNs i budgettet optagne udgifter fordeles på medlemmerne (i henhold til art. 17, stk. 2). Domstolen har heller ikke kunnet anerkende, at der ved bestemmelserne i art. 43, 24 eller 11, stk. 2, gøres indskrænkning i generalforsamlingens beføjelse til at drage omsorg for finansiering af foranstaltninger til bevarelse af fred og sikkerhed. Det fastslås herefter vedrørende udgifterne til Gaza- og Congo-operationerne, at generalforsam-